

Dworkin

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 15 | Nivo: Filozofski fakultet, Sarajevo

Tri ideala prosvetiteljstva

ipak je reč o sistematskom misliocu. U cjelom njegovom opstenu djelu, o zajednici i zajedništvu, političkim vrlinama i dužnostima eksplicitno se govori manje no o drugim temama značajnim za liberalizam i političku filozofiju uopće. Ova manja kvantitativna zastupljenost može da dovede u zabunu da je reč o sporednoj temi, mada je relevantnost ovog koncepta podjednaka često diskutovanim Dworkinovim temama, kakve su teorija prava ili koncepcija socijalne jednakosti. Stoga možemo reći da se relevantnost nalazi u nesrazmeri kako sa prostorom koji Dworkin posvećuje razradi ovog koncepta, tako i sa obimom recepcije i pažnjom koju ovom konceptu pridaju Dworkinovi kritičari.

Prema Dworkinovom mišljenju, kompaktna liberalna teorija, kao i liberalna praksa, mora da izbalansira tri ideala prosvećenosti: slobodu, jednakost i zajedništvo. U političkoj teoriji je široko rašireno verovanje da je neizvodljivo podržavanje ova tri ideala, a da tad ne prevagne na jednu stranu. Još radikalnije tumačenje podrazumeva da su ove vrednosti međusobno suprotstavljene da, recimo, sloboda pojedinca isključuje distributivnu jednakost i vrednosti zajednice, ili da se zahtevi zajednice moraju staviti ispred individualne slobode.

Liberalizam se tako tradicionalno shvatao kao koncepcija koja postavlja ideal slobode, autonomije i samoodređenja pojedinca, a degradira vrednosti ostala dva ideala. Čak i kada se sloboda upotpunjuje sa jednakošću, kada se ova dva ideala tumače kao komplementi u jednom egalitarističkom liberalizmu, kritičari napominju da su premise liberalizma inkompatibilne se bilo kakvom „teorijom zajednice“. Ipak, Dworkin primećuje da je tek nekolicina liberala neprijateljski nastrojena prema idealu zajedništva. U većini, liberali često ističu da su građanska podrška i republikanski ideali, građanske vrline i uzajamno uvažavanje, međusobno povjerenje i solidarnost vrijedni i neophodni ciljevi. Da li je ovo saznanje praćeno i adekvatnom teorijskom konceptualizacijom, da li su liberalni mislioci dovoljno ispitali kompatibilnost ideje zajedništva sa pojedinim fundamentalnim individualističkim delovima svoje teorije, različito je pitanje, od kojeg zavisi validnost kritike liberalizma.

Jedna pak integralna liberalistička teorija trebala bi da pokaže na koji se način ove ideje uzajamno podstiču. Dworkinov liberalizam bi trebao da ujedini ove ideale, a ne da ih međusobno suprotstavi. Ovako shvaćen, liberalizam „održava univerzalnu viziju ljudskog blagostanja i dostojanstva koja velikom broju političkih ideala, koji se često smatraju odvojenima, daje značenje, jasnoću i ujedinjuje ih. Osnovu ove dublje vizije koja ujedinjuje čini etika, a ne od nje nezavisna politika.“

Ovakav metodološki pristup Dworkin naziva etičkim individualizmom. U ovom segmentu je eksplicitan Dworkinov otklon od Rawlsovog poimanja liberalizma kao striktno političke teorije. Uzimajući u obzir da adekvatna politička teorija mora da integriše tri vrijednosti, koje nisu isključivo političkog karaktera, Dworkin se ne slaže sa idejom da je pravda kao prevashodni predmet političke filozofije nezavisna od šireg etičkog sadržaja. Etički individualizam polazi od

----- **OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU.** -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com